

произход, но свързано най-често с название на християнска ерес, дошла във Византия от Изтока, навярно от днешна Сирия, произхожда **най-разпространеното название цигани, което е известно почти навсякъде по земята** като единствено или като съществуващо паралелно с другите посочени названия на тази етническа общност”³ (к. м. - Б. М.).

В действителност в научната литература има и друго обяснение на този етноим. В учението на А. Ф. Пот, квалифицирано от някои автори като най-значимото при обяснението на етническия произход на циганите, етнонимът “цигани” се извежда от индийски понятия, дадени в съответна транскрипция в европейските страни при запознаването им с ромските заселници по тях. Версията за индийския произход на този етноним, формулирана и популяризирана от немския езиковед (А. Ф. Пот), става известна у нас главно през четвъртото десетилетие на нашия век от интересната студия на д-р Найдено Шейтанов **“Принос към говора на Софийските цигани”**.

Д-р Н. Шейтанов отбелязва, че когато А. Ф. Пот обосновава индийския произход на циганите той се опира и на някои сходства между циганските и индийските племенни названия.. “Сближава се например, итал. цингар, с чангар, скитнишкото племе по р. Инд; ациган, циганин, с цингау, при устието на р. Инд, където още Плиний знаел синге (singae), сингане, сангани, сетне с чингалезе или лингалезе на р. Цейлон; румънското нетоци, нетоти, циганин, собств. безверен, с нат в Бенгал.”⁴

Казано съвсем кратко, точният произход на етнонима “цигани” е все още обект-предмет на научни дискусии, които обаче не елиминират неговата масова употреба по цял свят.

Макар и в по-стеснени размери, вторият по масовост и популярност е етнонимът **“агупти”**, - разбира се, съответно транскриптиран в различните страни и региони, където той се радва на прием и употреба. Масовата популярност и употреба на този етноним се признава и от току-що цитираните ав-

³ “Беседи за българските роми (циганите)”. С., 1992, автори: Елена Марушиакова, Веселин Попов, Христо Кючюков, с. 2.

⁴ Д-р Н. Шейтанов. Принос към говора на софийските цигани. - Известия на народния етнографски музей в София. Година X-XI. 1932, с. 227.